

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **Luděk Šídlo**, IČO: 42282276,
se sídlem Mlýnská 566, Smržice,
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Týlem,
se sídlem Škroupova 561, Pardubice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č. j. 039242/2019/KUSK-DOP/Hav,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č. j. 039242/2019/KUSK-DOP/Hav, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 296 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Martina Týla.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. 9. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 91269/18-kav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jichž se měl dopustit tím, že provozoval na pozemní komunikaci č. II/125 v Kolíně-Sendražicích v ulici Ovčárecká ve směru jízdy z centra motorová vozidla, která při vysokorychlostním kontrolním vážení překročila hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 18. 8. 2017 (dále jen „vyhláška o schvalování technické způsobilosti“), a to ve třech případech. Dne 26. 5. 2016 v 11:02 hod. překročilo vozidlo tov. zn. V., reg. zn. X, spolu s návěsem reg. zn. YA, největší povolenou hmotnost nápravy č. 2 o 2 733 kg a nejvyšší povolenou hmotnost motorového vozidla o 3 466 kg. Dne 29. 6. 2016 v 10:17 překročilo vozidlo tov. zn. V., reg. zn. X, spolu s návěsem reg. zn. YB, největší povolenou hmotnost nápravy č. 2 o 675 kg a nejvyšší povolenou hmotnost motorového vozidla o 1 207 kg. Dne 26. 8. 2016 v 09:25 hod. překročilo vozidlo tov. zn. V., reg. zn. X, spolu s návěsem reg. zn. XC, největší povolenou hmotnost nápravy č. 2 o 1 494 kg a nejvyšší povolenou hmotnost motorového vozidla o 1 967 kg. Za tyto přestupky byla žalobci ve společném řízení uložena pokuta ve výši 36 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Při ukládání trestu vzal městský úřad v úvahu pouze překročení nejvyšší povolené hmotnosti vozidla o 3 466 kg dne 26. 5. 2016 s odůvodněním, že v případě společného řízení vyhodnocuje správní orgán pouze nejvyšší přetížení, nikoliv každý spáchaný přestupek.
2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné z důvodu vnitřní rozpornosti. Žalovaný svým usnesením ze dne 4. 3. 2019 vyloučil skutek ze dne 26. 8. 2016 ze společného řízení. Následně městský úřad řízení o tomto skutku dne 6. 3. 2019 zastavil. Napadeným rozhodnutím však žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil, čímž uznal žalobce vinným ze spáchání všech tří skutků, včetně skutku ze dne 26. 8. 2016. Usnesení o vyloučení skutku ze dne 26. 8. 2016 ze společného řízení bylo navíc žalobci doručeno až dne 21. 3. 2019, a proto nebylo v době rozhodnutí městského úřadu o zastavení řízení v právní moci.
3. Žalobce dále namítl podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které spatřuje v tom, že řízení bylo vedeno podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, který se stal účinným kde dni 1. 7. 2017, ač k přestupkovému jednání mělo dojít před účinností tohoto zákona a tento zákon nebyl pro žalobce příznivější.
4. Žalobce konečně uvedl, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, čímž je naplněn předpoklad zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Správní orgány se nezabývaly otázkou, zda se soukromá společnost GEMOS s. r. o. (dále též jen „GEMOS“) podílela na vážení vozidel a zda z něj měla finanční prospěch. Dále nebylo postaveno najisto, kdo provedl instalaci měřícího zařízení, kdo provádí jeho údržbu a servis včetně nastavení a zda vážení proběhlo v souladu s návodem k obsluze. K tomu navrhl provedení důkazu

smlouvou uzavřenou se společností GEMOS, návodem k obsluze měřicího zařízení a výsledkem pověřené osoby.

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 30 A 153/2016-76, zdůraznil, že naměřený údaj z certifikovaného a řádně ověřeného měřicího zařízení představuje objektivní důkaz o naměřené hodnotě. Pokud žalobce zpochybňoval zjištění správních orgánů, měl předložit důkazy o tom, že vynaložil veškeré úsilí, aby předešel porušení právní povinnosti. Váhy v době spáchání přestupku ani později nevykazovaly žádnou vadu funkčnosti. Dne 18. 8. 2016 bylo Krajskou správou a údržbou silnic Středočeského kraje (dále též jen „KSÚS“) provedeno měření příčné nerovnosti, jehož výsledky prokázaly, že stavební stav komunikace vykazoval odchylky, které byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu. Žalovaný proto stanovil, že přestupky podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích spáchané v tomto místě ode dne 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 nelze považovat za prokázané. Přestupky spáchané žalobcem do tohoto období nespadají. K námitce žalobce, že byl napadeným rozhodnutím uznán vinným jednáním ze dne 26. 8. 2016, ačkoliv již dříve bylo řízení pro týž skutek zastaveno, uvedl, že ve výroku napadeného rozhodnutí není uvedeno, že by byl i tento skutek v odvolacím řízení potvrzen. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak uvedeno, že tento přestupek žalovaný ze společného řízení vyloučil. Také ostatní námitky, uplatněné žalobcem již v odvolání, označil žalovaný za nedůvodné a odkázal na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí.
6. V replice žalobce zejména zdůraznil závažnost procesních pochybení žalovaného a nezbytnost provedení navržených důkazů pro určení, zda bylo měření zákonné.

Podstatná skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu vyplývá, že příkazem ze dne 31. 7. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 71630/18-kav, doručeným žalobci téhož dne, byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, jehož skutkovou podstatu měl naplnit ve dnech 26. 5. 2016, 29. 6. 2016 a 26. 8. 2016 jednáním uvedeným v odstavci 1 tohoto rozsudku, a byla mu uložena pokuta ve výši 36 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce dne 8. 8. 2018 odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu. Městský úřad posléze pokračoval v řízení. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 16. 10. 2018 odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Ještě před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný usnesením ze dne 4. 3. 2019 vyloučil ze společného řízení skutek ze dne 26. 8. 2016. Uvedl, že na tento skutek dopadá obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť vyšlo najevo, že stavební stav pozemní komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní vážení, vykazoval v určitém období odchylky, protože nelze přestupky spáchané od 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 považovat za prokázané.

Předcházející řízení před soudem a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

8. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 4. 2021, č. j. 54 A 39/2019-53, napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek (dříve správní delikt), neboť shledal, že měla být ve věci aplikována pozdější a současně příznivější právní úprava zákona

o odpovědnosti za přestupky, podle níž promlčecí doba za přestupek činila jeden rok, přičemž řízení byl zahájeno až po uplynutí promlčecí doby uvedené v § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve vztahu ke stanovení promlčecí doby soud zvolil obdobný přístup, ke kterému se přiklonil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019-31, ve věci MPM-QUALITY, a dospěl k závěru, že se promlčecí doba za přestupek dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích [dle současného znění písm. u)] stanoví na základě výpočtu konkrétní výměry dle § 43 zákona o pozemních komunikacích, nikoli podle horní hranice sazby stanovené v § 42b odst. 6 písm. a) téhož zákona. Krajský soud si byl vědom závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020-76, ve kterém se však Nejvyšší správní soud dle názoru krajského soudu zabýval odlišnou otázkou. I když Nejvyšší správní soud ve formě *obiter dicta* uvedl, že v případě přestupku dle § 125a odst. 4 vodního zákona, „*kde zákon horní hranici sazby pokuty stanoví (ve výši 10 000 000 Kč), [...] není ani sporu, že v tomto případě by byla promlčecí doba tříletá*“, krajský soud se domníval, že tento názor koliduje se závěry přijatými tímž soudem v rozsudku MPM-QUALITY. V něm Nejvyšší správní soud učinil závěr, že za horní hranici sazby pokuty je třeba považovat výpočtem zjištěnou částku, nikoliv obecný limit 10 000 000 Kč. Krajský soud byl názoru, že je zapotřebí odlišovat přestupky, kde je výměra trestu určena něčím jiným než skutkově definujícím znakem přestupku, tedy např. procentem z obratu, procentuálním podílem aktiv, násobkem daně apod., od přestupků, u nichž správní orgány od zahájení řízení zpravidla vědí, jaká sankce pachatelů za jejich spáchání hrozí, neboť je odvislá právě od veličiny, která je sama o sobě znakem skutkové podstaty daného přestupku. Krajský soud proto dospěl k závěru, že promlčecí doba pro zánik odpovědnosti za přestupek v posuzované věci činila jeden rok.

9. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 111/2021-25, zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 54 A 39/2019-53, a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl oproti krajskému soudu k závěru, že nyní řešená věc má shodný základ jako rozsudek č. j. 10 Afs 72/2020-76, a za horní hranici sazby je proto třeba považovat částku stanovenou v § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, tedy 500 000 Kč. Promlčecí doba proto činila dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky tři roky, nikoli jeden rok, jak shledal krajský soud. Nejvyšší správní soud uvedl, že smyslem úpravy doby pro zánik odpovědnosti za přestupek je vymezení jisté doby, v níž může být přestupek projednán, respektive o něm rozhodnuto. Musí být chráněna právní jistota. Určení okamžiku, kdy dojde k zániku odpovědnosti za přestupek, není důležitý pouze pro pachatele, ale také pro další účastníky řízení i pro samotné správní orgány, aby věděly, kolik času na projednání přestupku mají. Promlčecí doba proto musí být určena jasným způsobem k okamžiku zahájení řízení tak, aby účastníci řízení mohli rozumně předvídat, kdy odpovědnost zanikne. Text zákona znemožňuje výklad, podle kterého by se doba pro zánik odpovědnosti za přestupek stanovila ad hoc v závislosti na tom, zda v konkrétním případě hrozí přestupci pokuta alespoň 100 000 Kč. Z principu předvídatelnosti práva podle Nejvyššího správního soudu plyne, že není možné, aby se prekluzivní lhůta (promlčecí doba) u stejného typu přestupku lišila v závislosti na aktuálních okolnostech přestupku. Nejvyšší správní soud uzavřel, že se v rozsudku MPM-QUALITY zabýval horní hranicí sazby, kterou je možné za daný přestupek v konkrétním případě uložit, pro účely uplatnění absorpční zásady. V takovém případě se jednalo o určení horní hranice sazby pro účely ukládání trestu. Naopak v nyní souzeném případě se jedná o otázku promlčení. Předmětem je tedy otázka zániku trestnosti, kterou je třeba mít vyřešenu

od počátku řízení. Otázka promlčení se netýká výměry trestu, a nelze proto závěry rozsudku ve věci MPM-QUALITY vztáhnout na nynější věc.

Posouzení žalobních bodů

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud se nejdříve zabýval otázkou, která z právních úprav je pro žalobce příznivější a zda došlo k promlčení (prekluzi) odpovědnosti za spáchané přestupky, neboť byl vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 111/2021-25. Žalobce sice v žalobě zánik odpovědnosti v důsledku promlčecí doby nenamítal, soud ovšem k zániku odpovědnosti za přestupek přihlíží z moci úřední.
13. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení správního deliktu (přestupku).
14. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se v případě, že k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, posoudí odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty podle tohoto zákona, jestliže to je pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda by použití pozdějšího zákona bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější (nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020).
15. V době spáchání skutků byla účinná právní úprava § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, z níž se podávalo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezažávil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle tohoto ustanovení odpovědnost za správní delikt zanikla uplynutím subjektivní prekluzivní lhůty, jestliže o něm příslušný orgán nezažávil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Nejpozději odpovědnost za správní delikt zanikla uplynutím objektivní lhůty 4 let ode dne jeho spáchání (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 1/2020-63, či ze dne 30. 11. 2021, č. j. 54 A 50/2019-59). Zákonodárce tedy zakotvil dvouletou subjektivní prekluzivní lhůtu k zahájení řízení a objektivní čtyřletou pro rozhodnutí o správním deliktu (přestupku). Přestože byl přestupek zjištěn automatizovaným prostředkem, nelze městskému úřadu vyčítat postup v řízení, neboť ten nemá jinou možnost než vyčkávat, až mu KSÚS doklady o výsledku vysokorychlostního vážení doručí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51, dovodil, že „*jediná smysluplná ‚objektivizace‘ začátku běhu subjektivní lhůty spočívá v určení okamžiku, kdy se informace zakládající důvod pro zahájení (...) řízení dostala do povědomí orgánu oprávněného takové (...) řízení zahájit.*“ Pokud nedošlo k zániku odpovědnosti v důsledku uplynutí objektivní prekluzivní lhůty, byl městský úřad povinen řízení zahájit.

16. Podmínky § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do 28. 7. 2016 byly v době vydání prvostupňového rozhodnutí splněny, neboť ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 26. 5. 2016 a 29. 6. 2016 a řízení o něm bylo zahájeno dne 31. 7. 2018, kdy městský úřad doručil žalobci příkaz ve věci. Ze správního spisu plyne, že městský úřad se o jednání žalobce dozvěděl dne 27. 7. 2018 na základě předání vážných lístků KSÚS. Subjektivní lhůta stanovená v § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích tedy byla vůči skutku zachována. Zachována byla rovněž objektivní lhůta 4 let ode dne spáchání přestupku, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 3. 2019.
17. Účinností zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
18. Správní delikt provozovatele vozidla je s účinností od 1. 7. 2017 nově pojímán jako přestupek, přičemž § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již úpravu promlčení neobsahuje. Na promlčení přestupku se užijí pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba tři roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, což je i přestupek žalobce [srov. § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 111/2021-25, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2021, č. j. 1 As 100/2021-29, ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 As 138/2021-43, nebo ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 As 166/2021-29]. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Podle § 32 odst. 2 se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Byla-li promlčecí doba přerušena a jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).
19. K zániku odpovědnosti za přestupky nedošlo ani optikou zákona o odpovědnosti za přestupky. V daném případě měly být spáchány dne 26. 5. 2016 a 29. 6. 2016. Městský úřad vydal příkaz a doručil jej žalobci dne 31. 7. 2018, tedy v průběhu tříleté promlčecí doby dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, která by jinak uplynula dnem 26. 5. 2019 a 29. 6. 2019. Promlčecí doba se tak dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky oznámením příkazu dne 31. 7. 2018 přerušila (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021-37). Jelikož městský úřad oznámil žalobci příkaz v tříleté promlčecí době, došlo k jejímu přerušení a odpovědnost za spáchání přestupku by

zanikla nejpozději 5 let od jeho spáchání. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 3. 2019, k zániku odpovědnosti žalobce za přestupky nedošlo.

20. Žalobce v žalobě dále namítal, že přestupkové řízení bylo vedeno na základě nesprávného právního předpisu, neboť z § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládající odpovědnost došlo před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější, což dle žalobce v projednávaném případě není.
21. V době spáchání skutku byla účinná právní úprava § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, dle níž se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu. Podle § 42b odst. 6 tohoto zákona se za spáchaný správní delikt podle odstavce 1 písm. s) uloží pokuta do 500 000 Kč. Účinností zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Stejně tak § 42b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích byl novelizován tak, že tento právní předpis již hovoří o přestupcích. V daném případě byly žalobcem přestupky spáchány ve dnech 26. 5. 2016, 29. 6. 2016 a 26. 8. 2016. Z prvostupňového rozhodnutí ze dne 26. 9. 2018 vyplývá, že městský úřad rozhodoval dle zákona o pozemních komunikacích a zákona o odpovědnosti za přestupky, jakož i dle správního řádu. Správní orgány tedy aplikovaly jak normy hmotné, tak procesní. Dle názoru soudu ovšem žalobce tyto pojmy směšuje, když se domáhá, aby správní orgány rozhodovaly na základě starého přestupkového zákona. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla byla upravena v zákoně o pozemních komunikacích, která ovšem spolu s výší možné sankce zůstala v době rozhodování městským úřadem, jakož i žalovaným, totožná. Ani nyní soud nemůže konstatovat, že by v mezidobí v průběhu soudního řízení byla přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46). Skutková podstata předmětných přestupků, jakož i zákonné sazby pokuty, zůstaly beze změny. Změnilo se pouze jejich označení – nyní je předmětný přestupek upraven v § 42b odst. 1 písm. u) zákona o pozemních komunikacích, sankce zůstala ve stejné výši 500 000 Kč. Stejně tak zůstaly zachovány největší povolené hmotnosti jedné hnací nápravy a motorového vozidla, přestože s účinností od 1. 10. 2018 došlo k jejich přesunutí do § 5 vyhlášky č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel. Pozdější právní úprava tak pro žalobce není příznivější a správní orgány posoudily odpovědnost za přestupky dle zákona o pozemních komunikacích, tedy podle dosavadního zákona v souladu se smyslem § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
22. Pokud se pak žalobce domáhal aplikace dosavadní procesněprávní úpravy na projednávanou věc, pak soud uvádí, že městský úřad správně vycházel ze zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který upravoval procesní normy (srovnej § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky *a contrario*). Soud se také ztotožňuje s odůvodněním žalovaného, že účelem nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich bylo upravit procesně právní otázky přestupkového řízení a jednotlivé přestupky posuzovat dle zvláštních zákonů, v nichž jsou obsaženy příslušné

skutkové podstaty. Stejně tak lze ale souhlasit s tvrzením žalovaného, že se městský úřad s touto námitkou žalobce řádně nevypořádal, když posuzoval promlčení jednání žalobce. Žalovaný ovšem takové pochybení výše uvedenou argumentací napravil. Vady prvoinstančního řízení mohou být odstraněny i v řízení odvolacím, neboť správní řízení tvoří jeden celek a uplatňuje se zásada jednotnosti řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29), případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím, jelikož rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud na věc aplikovaly nový zákon o odpovědnosti za přestupky. Tato námitka proto není důvodná.

23. Žalobce dále namítal nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť byl uznán vinným i za skutek ze dne 26. 8. 2016, který byl vyloučen k samostatnému řízení, a které bylo následně zastaveno. Napadené rozhodnutí je tak vnitřně rozporné a je otázkou, zda městský úřad mohl rozhodovat jako správní orgán prvního stupně o zastavení řízení, když zjevně usnesení o zastavení řízení nebylo v právní moci.
24. Podle § 77 správního řádu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, je nicotné „rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.“ (odstavec 1). Nicotné je dále (odstavec 2) „rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Podle odstavce 3, „pokud se důvod nicotnosti týká jen některého výroku rozhodnutí nebo vedlejšího ustanovení výroku, je nicotná jen tato část, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatního obsahu.“
25. Dle správního spisu byl žalobce uznán vinným za tři skutky ve společném přestupkovém řízení, a to ze dne 26. 5. 2016, dne 29. 6. 2016 a ze dne 26. 8. 2016. Posledně uvedený skutek byl ovšem vyloučen k samostatnému projednání usnesením ze dne 4. 3. 2019, č. j. 137613/2018/KUSK-DOP/Hav, a to z důvodu urychlení řízení o obnově řízení dle § 140 odst. 3 správního řádu. Je pravdou, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil v celém rozsahu, nicméně v odůvodnění vysvětlil, že pravomocným usnesením ze dne 4. 3. 2019 byl skutek ze dne 26. 8. 2016 vyloučen z projednávaného přestupkového řízení k samostatnému projednání. Soud takové odůvodnění nepovažuje za nezákonné, neboť žalovaný vyřazení přestupku ze dne 28. 6. 2016 reflektoval. Pokud žalobce spatřoval nicotnost v tom, že by žalovaný potvrzením prvostupňového rozhodnutí a opsáním výroku prvostupňového rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozhodnutí uznal žalobce vinným ze všech tří přestupků, pak se jednalo o nepochopení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný výslovně uvedl, že předmětný přestupek byl z tohoto řízení vyčleněn do samostatného řízení a usnesení o vyloučení přestupku ze dne 26. 8. 2016 bylo již v právní moci. V odvolacím přestupkovém řízení se tedy projednávaly už pouze dva přestupky (ze dne 26. 5. 2016 a dne 29. 6. 2016) a o těchto žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl. Soud tak nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by shora popsany postup měl za následek nicotnost rozhodnutí z důvodu porušení zásady *ne bis in idem*. Jakkoliv je pravdou, že postup správních orgánů byl poměrně komplikovaný, z napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu jsou závěry žalovaného zřejmé a nevyvolávají pochybnosti o tom, že

napadené rozhodnutí rozhodlo toliko o přestupcích ze dne 26. 5. 2016 a dne 29. 6. 2016. Dle soudu tak napadené rozhodnutí vnitřně rozporné není (jakkoliv by jistě mohlo být přehlednější) a námitka nicotnosti proto není důvodná.

26. Ani kdyby se žalobce domáhal spíše nezákonnosti rozhodnutí, je třeba odmítnout, že by každé procesní pochybení správního orgánu mohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Obecně platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000-22). K vymezení nežádoucího stavu způsobeného procesním pochybením, tedy nezákonného rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96. V něm rozšířený senát dospěl k názoru, že: „*Vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To znamená, že musí existovat alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo vliv na přezkoumávané rozhodnutí.*“ Dále pak je podle rozšířeného senátu nezákonným takové rozhodnutí, které „*je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]; tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015 - 35).
27. Pokud žalobce brojil proti procesnímu pochybení správních orgánů při doručování usnesení o vyloučení přestupku ze dne 26. 8. 2016 k samostatnému řízení, které mu mělo být doručeno později než usnesení o zastavení řízení o přestupku ze dne 26. 8. 2016, pak se jedná o námitku stojící mimo rámec projednávané věci, neboť se týká tohoto jiného řízení o vyloučeném přestupku.
28. Další část argumentace žalobce spočívala v rozporování zákonnosti měření a neprovedení navržených důkazů. Žalobce předně namítal, že správní orgány se odmítly zabývat otázkou, v jakém rozsahu se soukromý subjekt – společnost GEMOS, podílela na vážení vozidel, zda na tom měla finanční prospěch, v jaké míře apod. Žalobce dále pochyboval o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Ke zjištění této skutečnosti měly správní orgány odmítnout provést dokazování navrhovaným výsledkem pana L. S., který předmětné měření prováděl. K tomu městský úřad uvedl, že pro věc je relevantní platný dokument Potvrzení o ověření stanoveného měřidla, který je veřejnou listinou. U veřejné listiny se předpokládá její pravost i správnost, dokud není prokázán opak. V konkrétním případě ověření měřidla CrossWIM výrobní číslo 31/2013 provedl Český metrologický institut. Městský úřad dodal, že mu nepřisluší zkoumání činnosti zřizovatele měřícího zařízení, tj. společnosti GEMOS a Českého metrologického institutu. Měl-li žalobce potřebu nahlížet do dokumentace, může se obrátit na oprávněné subjekty, které mají požadovanou dokumentaci v držení. Navržené dokazování svědkem, který měl provádět měření, pak městský úřad odmítl, neboť by dle jeho názoru nepřineslo žádné nové skutečnosti (viz str. 9 až 10 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný se pak k námitce nezákonnosti měření vyjádřil tak, že z dokladu Potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 11. 12. 2015 vydaného Českým metrologickým ústavem

vyplývalo, že vlastníkem měřidla je KSÚS, nikoli soukromá společnost GEMOS (viz str. 4 odstavce druhý napadené rozhodnutí), a tudíž na danou věc nedopadá citovaný rozsudek č. j. 9 As 185/2014-27. Žalovaný do určité míry připustil, že městský úřad nedostatečně odůvodnil odmítnutí výslechu svědka, dodal však, že měřidlo typu CrossWIM generuje vážné doklady strojově, tedy bez zásahu lidského činitele, čímž je vyloučeno možné pochybení obsluhy váhy. Funkčnost zařízení je pravidelně kontrolována a správnost jeho kalibrace je doložena Potvrzením o ověření stanoveného měřidla vydaného dne 11. 12. 2015.

29. Soud předně obecně uvádí, že v řízení postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Tomuto požadavku přitom správní orgány v projednávané věci nedostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání přestupku (zejména vážné lístky a fotodokumentace), obecně postačují k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil porušení shora citovaného ustanovení zákona (k vážnému lístku jako důkazu viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 As 299/2019-30, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 4 As 188/2018-53). Žalobce ovšem namítal i to, že jeden z podkladů, „Potvrzení o ověření stanoveného měřidla“ ze dne 11. 12. 2015, obsahoval informaci o „zákazníkovi“, společnosti GEMOS,

přičemž správní orgány nevysvětlily, do jaké míry má na výsledky měření tato společnost vliv. Dle žalobce by vlastníkem měřicího zařízení mohla být společnost GEMOS a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27.

30. V právě citovaném rozsudku byla řešena situace, jak širokou míru participace na výkonu státní moci měl subjekt, jehož zájmem přirozeně je, aby byly uloženy a vymoženy co nejvyšší pokuty. Zde veškerou instalaci, údržbu a servis stacionárních radarů (včetně jejich nastavení) měla na starosti akciová společnost (pronajímatel), tedy subjekt, který byl dle nájemní smlouvy hmotně zainteresován na postihu řidičů za spáchané přestupky. Ze skutkového stavu bylo zřejmé, že subjekt, jehož obchodním zájmem je, aby bylo na uložených pokutách vybráno co nejvíce peněz, nastavuje a instaluje zařízení, která mají sloužit k prokázání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, za jejichž spáchání jsou pokuty ukládány. Tímto tedy došlo dle Nejvyššího správního soudu k porušení § 79a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Nejvyšší správní soud pak odkazuje na obdobný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, ve kterém kasační soud posuzoval případ, ve kterém byla vlastníkem stacionárního zařízení taktéž třetí osoba, která prováděla instalaci, údržbu a servis stacionárního řízení, což dle soudu přípustné bylo, nikoliv již ovšem to, aby byla hmotně zainteresována na postihu řidičů za spáchané přestupky.
31. Městský úřad se k námitce žalobce v rozhodnutí na str. 10 konkrétně vyjádřil tak, že „Správnímu orgánu nepřísluší zkoumání činnosti zřizovatele měřicího zařízení, tj. společnosti GEMOS CZ, s.r.o., a činnosti Českého metrologického institutu Brno. Pro správní orgán jsou okolnosti a způsoby instalace měřicího zařízení a provedení ověření stanoveného měřidla nepodstatné, jako se nezabývá nastavením plně automatického systému měření, který musí být v souladu s OOP ve všech zřizovacích bodech a musí být opatřeno kontrolními a chránicí systémy. Má-li obviněný potřebu nahlížet do dokumentace, která byla podkladem pro instalaci a následný provoz použitého měřicího zařízení, nechť se s důvěrou obrátí na oprávněné subjekty, které mají

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

požadovanou dokumentaci v držení.“ Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí k námitce uvedl, že z KSÚS správa a údržba silnic Středočeského kraje, nikoli společnost GEMOS, a tudíž na danou věc nedopadá citovaný rozsudek č. j. 9 As 185/2014-27. Dále se již nevyjadřoval k otázkám žalobce ohledně vlivu této společnosti na měření, a zda měla z měření nějaký finanční prospěch.

32. Soud ze spisu ověřil, že vlastníkem měřidla byla Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, pokud se ovšem jedná o námitku žalobce, kdo prováděl instalaci a údržbu zařízení, pak takovou informaci z rozhodnutí ani správního spisu zjistit nelze. Správní orgány se tak sice vypořádaly s otázkou vlastnictví měřicího zařízení, již se však přezkoumatelným způsobem nezabývaly tím, kdo provedl instalaci a je nadále odpovědný za údržbu a servis měřicího zařízení. Správní orgány tak jednak nezjistily řádně skutkový stav věci, a jednak tím, že se vůbec nevypořádaly s otázkou, jak širokou míru participace na výkonu státní moci měla společnost GEMOS, učinily napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Tato námitka žalobce je proto důvodná.
33. Pokud jde o samotné měření, pak odhlédne-li od shora uvedeného pochybení, souhlasí soud se správními orgány, že konkrétní měřidlo bylo v projednávaném případě certifikováno a řádně ověřeno a jeho výsledky nebyly žalobcem relevantně zpochybněny. V případě vysokorychlostního kontrolního vážení vozidel je nositelem stěžejní hodnoty právě naměřený údaj z certifikovaného a řádně ověřeného měřicího zařízení. (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2020, č. j. 30 A 142/2016-102). Ověření se deklaruje opatřením stanoveného měřidla úřední značkou nebo vydáním ověřovacího listu nebo provedením obojího, nikoli návodem k obsluze. Ověřovací list je v projednávané věci součástí spisového materiálu. Stanovené měřidlo se považuje za vyhovující, pokud má při přezkoušení metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Dle potvrzení Českého metrologického institutu o ověření stanoveného měřidla typu CrossWIM, výrobní číslo 31/2013, ze dne 11. 12. 2015, bylo měřidlo ověřeno dne 19. 11. 2015, přičemž dle výsledku mělo požadované metrologické vlastnosti. Z tohoto potvrzení tedy bylo možno logicky usuzovat, že předmětná váha byla způsobilá k vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení silničních motorových vozidel. Soud z důvodu nadbytečnosti neprováděl ani dokazování návodem k obsluze, neboť návodem k obsluze o se u vysokorychlostních vah neověřuje správnost měření, o což žalobce tímto důkazem usiloval.
34. Co se týče navrhovaného svědka S., z pověření založeného ve spisu vyplývá, že se jednalo o provozního cestmistra, který byl pověřen KSÚS k zajišťování vysokorychlostního vážení a vystavování vážních lístků, pokud bude při vysokorychlostním kontrolním vážení zjištěno systémem překročení hodnot stanovených zvláštním právním předpisem (pozn. zvýrazněno soudem). Jak vyplývá ze spisu, měření probíhalo pomocí měřidla typu CrossWIM, nikoli jmenovaným cestmistrem ani policistou, a již na tomto základě je třeba odmítnout námitku žalobce, že měl pan S. měření sám provádět. To navíc vyplývá i ze samotného, na věc dopadajícího, opatření obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C010-15, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, dle kterého je váhou pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu váhou automatickou (viz bod 1. 1 výše označeného opatření obecné povahy). Vysokorychlostní váha je tedy měřidlem automatickým, jež výsledky generuje strojově, bez přičinění obsluhující osoby jako tomu může být např. u radaru. Správní orgány tak za tímto účelem správně odmítly provést výslech navrhovaného svědka, přičemž dostatečně vysvětlily, proč tento důkaz neprovedou, tedy z toho důvodu, že by byl jeho výslech nadbytečný, neboť

navrhovaný svědek váhu neobsluhoval a nemohlo tak ani dojít k pochybení při obsluze váhy spočívající v postupu svědka v rozporu s návodem. Zde sice soud souhlasí s žalovaným, že městský úřad mohl odmítnutí výsledku svědka odůvodnit důkladněji, i zde však žalovaný svým odůvodněním tuto vadu zhojil, a proto soud v souladu se zásadou jednotnosti řízení ani v tomto neshledává takové pochybení, pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Jelikož pak navrhovaný svědek S. měření neprováděl, nebude provádět jeho výsledky pro neúčelnost ani soud.

35. Pokud žalobce v žalobě zmiňoval, že měření v ulici Ovčárecká v Kolíně vykazovalo k srpnu 2016 zásadní vady, pro něž byla přestupková řízení v mnoha ohledech zastavována, a proto by mohlo být vadné i měření i v květnu a červnu 2016, soud k tomu uvádí, že žalobce takové své tvrzení nijak nerozvedl, ani ničím nepodložil. Zůstalo tak pouze v rovině tvrzení. Přestupky žalobce byly spáchány v květnu a červnu 2016, přičemž měření provedla vysokorychlostní váha s řádnou certifikací na základě Potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 11. 12. 2015 s datem provedení ověření 19. 11. 2015. Ve spise se nenachází žádné informace o tom, že by v této době měření vykazovalo odchylky, a netvrdí to ani žalobce. Tato námitka proto není důvodná. Pouze nad rámec soud podotýká, že v řízení vedeném pod sp. zn. 54 A 82/2019, týkajícím se stejného vážního stanoviště, bylo zjištěno, že „dne 23. 6. 2016, tedy dva týdny po spáchání přestupku, naměřená bloubka vyjetých kolejí v úseku vozovky v délce 50 m před až 25 m za snímači nevykazovala odchylky od opatření obecné povahy ČMI“.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

36. Soud shledal námitky žalobce důvodnými (v rozsahu vysvětleném shora), a proto s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí zrušil částečně pro nepřezkoumatelnost a zčásti pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc v daném rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný po vrácení věci soudem doplní skutkový stav o podklady, obsahující informaci, který subjekt provedl instalaci, provádí údržbu a servis měřicího zařízení, a na základě těchto podkladů vypořádá související námitku žalobce v intencích výše citované judikatury. Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s 110 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
38. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 111/2021-25, zrušil dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 4. 2021, č. j. 54 A 39/2019-53. Podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Z toho plyne, že v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), krajský soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 12).

39. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 21 296 Kč. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady tvoří odměna za zastupování za tři úkony právní služby před krajským soudem dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí věci a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a repliky), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, dohromady tedy 10 200 Kč. V řízení o kasační stížnosti zástupce žalobce provedl jeden úkon dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, vyjádření ke kasační stížnosti, za což mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tento jeden úkon právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 300 Kč. Žalobce se na výzvu krajského soudu po vrácení věci nevyjádřil. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně z přidané hodnoty ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a náhrad, tedy z celkové částky 17 600 Kč, ve výši 3 696 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, tak činí 21 296 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 21 296 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. srpna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu